

ret; og faderen, moderen eller værgen, såfremt asylansøgeren er mindreårig og ugift, jf. forordningens artikel 2, litra i.

Dublinforordningens artikel 7 svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 4.

Har en asylansøger et familiemedlem i en medlemsstat, hvor familiemedlemmet har indgivet en ansøgning om asyl, som der endnu ikke er taget materielt stilling til, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af asylansøgerens ansøgning om asyl, forudsat de pågældende ønsker det, jf. forordningens artikel 8.

Familiemedlemmer er som beskrevet ovenfor defineret i forordningens artikel 2, litra i.

Dublinforordningens artikel 8 afspejler ikke en tilsvarende bestemmelse i Dublinkonventionen. Det bemærkes dog, at Artikel 18-Udvalget under Dublinkonventionen i sin afgørelse nr. 1/2000 af 31. oktober 2000 (EF-Tidende 2000 nr. L 281, side 1) har fastsat kriterier for opretholdelse af familiefællesskab.

3.2.2.2. Kriterier, der knytter sig til de enkelte medlemsstats medvirken til asylansøgerens indrejse

Er en asylansøger i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse, er den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, jf. forordningens artikel 9, stk. 1.

Dublinforordningens artikel 9, stk. 1, svarer efter sit indhold til Dublinkonventionens artikel 5, stk. 1.

Er en asylansøger i besiddelse af et gyldigt visum, er den medlemsstat, der har udstedt dette visum, ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen. Dette gælder dog ikke, hvis en medlemsstat repræsenterer en anden medlemsstat i forbindelse med udstedelse af visum. I sådanne repræsentationstilfælde er den medlemsstat, der har ladet sig repræsentere, ansvarlig for behandlingen af ansøgningen. Det samme gør sig gældende, hvis en medlemsstat har udstedt visum med skriftlig tilladelse fra en anden medlemsstat. I så fald er det den medlemsstat, der har givet skriftlig tilladelse, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen. Det er i den forbindelse præciseret, at i en situation, hvor en medlemsstat navnlig af sikkerhedshensyn, forinden udstedelse af visum hører den centrale myndighed i den anden medlemsstat, udgør denne anden medlemsstats svar på høringen ikke en skriftlig tilladelse i henhold til bestemmelsen, jf. forordningens artikel 9, stk. 2.

Dublinforordningens artikel 9, stk. 2, svarer efter sit indhold til Dublinkonventionens artikel 5, stk. 2, litra a, dog med den ændring, at repræsentationsforhold i forbindelse med visumudstedelse er tilføjet i Dublinforordningens artikel 9, stk. 2.

Er en asylansøger i besiddelse af flere gyldige opholdstilladelser eller visa, foreskriver Dublinforordningens artikel 9, stk. 3, efter hvilke kriterier den ansvarlige medlemsstat skal fastlægges. Det følger således af forordningens artikel 9, stk. 3, litra a, at det højst prioriterede kriterium er, at den medlemsstat, der har udstedt den opholdstilladelse, der giver ret til det længste ophold, eller såfremt flere opholdstilladelser giver adgang til samme længde ophold, den opholdstilladelse der udløber senest, er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

Subsidiært vil ansvaret påhvile den medlemsstat, som har udstedt det visum, der udløber senest, hvis de forskellige visa er af samme art, jf. forordningens artikel 9, stk. 3, litra b. Hvis asylansøgeren er i besiddelse af flere gyldige visa af forskellig art, følger det af forordningens artikel 9, stk. 3, litra c, at den medlemsstat, der har udstedt det visum, som har den længste gyldighedsperiode, er ansvarlig. Hvis flere visa har samme gyldighedsperiode, er den medlemsstat, der har udstedt det visum, der udløber senest, ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, jf. forordningens artikel 9, stk. 3, litra c.

Dublinforordningens artikel 9, stk. 3, litra a-c, svarer efter sit indhold til Dublinkonventionens artikel 5, stk. 3, litra a-c.

Er asylansøgeren ikke i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse eller et gyldigt visum, men i besiddelse af en eller flere opholdstilladelser, der er udløbet for mindre end to år siden, eller et visum eller flere visa, der er udløbet for mindre end seks måneder siden, og som faktisk har gjort det muligt for den pågældende at indrejse på en medlemsstats område, finder artikel 9, stk. 1, 2 og 3 anvendelse, hvis asylansøgeren ikke har forladt medlemsstaternes område, jf. forordningens artikel 9, stk. 4.

Det fremgår endvidere af Dublinforordningens artikel 9, stk. 4, at en opholdstilladelse, der er udløbet for mere end to år siden, eller et visum, der er udløbet for mere end seks måneder siden, og som faktisk har gjort det muligt for en asylansøger at rejse ind på en medlemsstats område, ikke medfører, at den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen eller visumet, bliver ansvarlig, uanset at asylansøgeren ikke har forladt medlemsstaternes område. Det følger således af artikel 9, stk. 4, at den medlemsstat, hvor ansøgningen er indgivet, i så fald er den ansvarlige medlemsstat.

Dublinforordningens artikel 9, stk. 4, svarer efter sit indhold til Dublinkonventionens artikel 5, stk. 4.

Dublinforordningens artikel 9, stk. 5, præciserer, at det forhold, at opholdstilladelsen eller visummet er udstedt på grundlag af en fiktiv identitet eller misbrug